

La cama que no volia caminar



Georgina Dalmau Sanleandro i Jordi Mont Alsina

La cama que no volia caminar

Georgina Dalmau Sanleandro i Jordi Mont Alsina

P R E S E N T A C I Ó

Hem deixat enrere un any diferent, marcat per la pandèmia i el confinament; un any que ho ha tocat tot i en el qual hem hagut de deixar de veure somriures, de donar la mà, de fer abraçades i de relacionar-nos com ho fèiem abans que arribés la COVID-19. A canvi, ens ha regalat temps per valorar la natura i el nostre entorn més proper, però, sobretot, temps per gaudir més que mai de la família, tot i que també ens ha fet trobar a faltar d'altres familiars i amistsats.

Durant els mesos forts del confinament, les famílies vam haver de canviar els nostres costums; molts adults vam deixar d'anar a la feina per fer teletreball i els infants van deixar d'anar a l'escola, de veure els seus amics i de fer activitats de lleure per estar-se a casa. Ara bé, aquests mesos tan difícils per a tothom també ens han regalat coses bones, com poder estar junts i compartir temps i activitats amb els nostres fills i filles; cantant, jugant, xerrant, cuinant, dibuixant i també explicant contes.

Contes d'avui i contes d'ahir que ens agradaven de petits i que han anat passant de generació en generació sense que el pas dels anys faci disminuir el seu atractiu. A molts adults ens agrada llegir perquè vam gaudir de molt bons moments amb els pares o avis explicant-nos històries.

Quan un adult explica un conte a un infant, tots dos en surten beneficiats, ja que a més d'enfortir els llaços d'afecte, els contes ajuden els nens a vèncer els seus propis temors i a reconèixer les seves habilitats. Així mateix, quan dediquem una estona als nostres fills llegint-los un conte, fem que se sentin especials.

L'objectiu de molts d'aquests contes és transmetre'ns el missatge que la vida ens sorprendrà amb algunes dificultats i que, enfrontant-nos-hi, podrem trobar-hi solucions. També transmeten valors que ens acompanyaran sempre; valors com els que descobrireu en aquest conte que ara teniu a les mans. La cama que no volia caminar és una preciosa història creada per la Georgina Dalmau, il·lustrada pel seu home, en Jordi Mont, i inspirada en la seva família, en especial els seus fills Abril i Àlex.

La Georgina i en Jordi ens han fet un regal preciós en forma d'un conte que espero i desitjo que us proporcioni moments entranyables mentre compartiu lectura amb els vostres fills i filles.

Cuideu-vos!



Víctor Llasera i Alsina

Alcalde de Sant Vicenç de Montalt

Primera edició abril 2021

Edita Ajuntament de Sant Vicenç de Montalt

© d'aquesta edició Ajuntament de Sant Vicenç de Montalt

© del text Georgina Dalmau Sanleandro

© de les il·lustracions Jordi Mont Alsina

Disseny i impressió La Impremta d'Argentona

Dr. Samsó, 39 · Argentona · Tel. 93 756 07 20

DL.: B 6042-2021

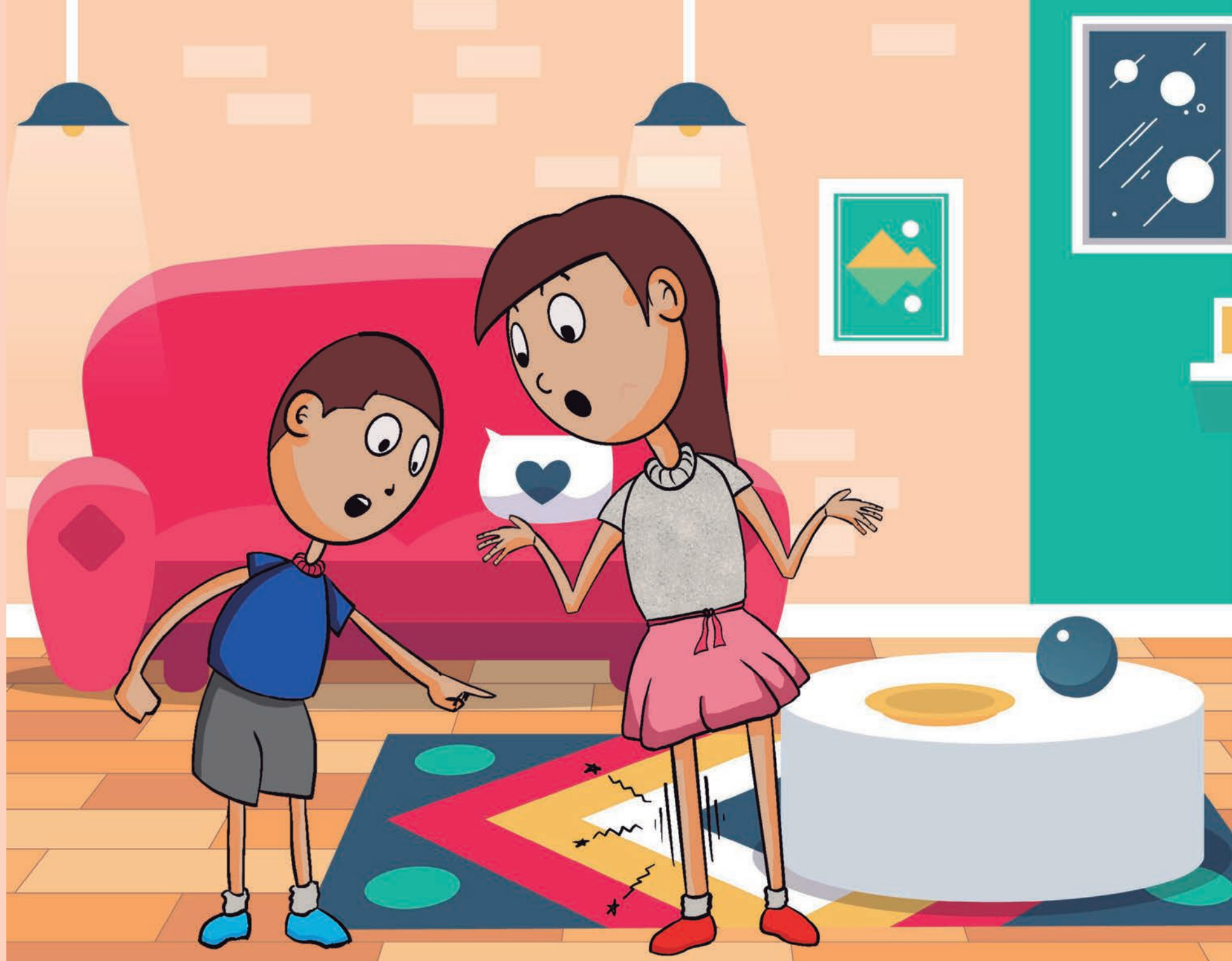
Hi havia una vegada una nena que es deia Abril, tenia set anys i, com a qualsevol nena de la seva edat, li agradava molt jugar, riure i anar al parc. També li agradava molt fer bromes; es passava els dies prenent el pèl a la gent! La seva broma preferida era fer veure que queia i es feia mal a la cama. Llavors anava coixa dies sencers i feia anar de corcoll els amics, les mestres i els seus pares. Ella reia molt veient com tothom es pensava que s'havia fet mal de veritat. La portaven al metge a curar-se i, al final, res de res. Un dia, sense saber per què, la cama es va deixar de moure de veritat.

Ho va anar a explicar als seus pares i van pensar que tornava a fer la brometa de sempre, i no li van fer massa cas. L'Abril insistia i plorava, però, per als seus pares, era la mateixa broma de sempre. Fins que, al cap de tres dies, el seu germà Àlex, estranyat que la broma durés tant, se la va creure. Li va demanar que li ensenyés com pujava i baixava les escales de casa i així podia comprovar per ell mateix que li deia la veritat. Mentre l'Abril baixava les escales de casa, l'Àlex la va fer callar...

—Xist —li va dir el seu germà—. Que no ho sents?

—El què?

—Xist. Sento una veu!



Ltots dos van callar. Mentre l'Abril mirava de moure la cama, ho van sentir clarament. Era una veu que se sentia molt a prop, malgrat que era molt fluixeta. Sentien com deia clarament: «És que ja no vull caminar més, estic molt bé sense moure'm!». Es van quedar parats i l'Abril intentava moure la cama. «Que us dic que no vull caminar més!».

—Abril, és la teva cama? —va dir l'Àlex estranyat.

—És clar que soc la seva cama! —va contestar la veueta.

—Ostres! No me'n sé avenir —va dir l'Abril—. I com és que et sentim?

—Estic farta que intentis fer-me caminar. No em vull moure i prou!

—I com és que ja no ho vols? —li va preguntar l'Abril, sense acabar de creure que estava parlant amb la seva cama.

—Estic més còmoda així. Sense moure'm. M'agrada.

Es va posar molt trista. Si ja no podia moure la seva cama, ja no podria jugar, ni córrer, ni patinar! No tenia ganes de sortir de casa ni fer res de res.

L'endemà, fent el cor fort, es va atrevir a anar al parc. De seguida, però, es va atabalar molt. Tots els nens i nenes corrien amunt i avall i ella no podia fer res de tot allò. Va acabar plorant en un racó després d'intentar pujar en una bicicleta i caure'n.



Mentre estava al terra, es va adonar que algú l'estava cridant:

—Abriiii! Abriiii!

En un primer moment, va espantar-se molt, i va anar tan ràpid com va poder amb una sola cama a buscar la seva mare, que no entenia res de res i, malgrat que estava una mica escarmentada amb les bromes de la seva filla, la va creure i la va animar a buscar on era qui fos que l'estigués cridant. Segurament eren alguns nens que li volien fer alguna broma. Així que anaven caminant cap allà a on havia sentit que la cridaven i l'únic que hi havia era un bassal. De dins del bassal i inesperadament, va sortir una fada ben petita volant! Es va posar just davant de l'Abril i li va dir:

—Hola Abril! Per què plores petita?

La mare de l'Abril no se'n sabia avenir!

—És que la meva cama diu que ja no vol caminar, que està molt bé sense moure's!

—Mmm... —la fada anava rumiant—. Espera un moment.

La fada es va posar davant la cama i van començar a parlar totes dues. Se sentia molt fluixet i no van entendre res de res. L'Abril i la seva mare estaven molt sorpreses, no es podien imaginar que hi haguessin fades als bassals del parc i menys que parlessin amb les cames! Finalment, la fada els va dir:

—Ja sé què li passa: és el típic cas de la cama gaudula que ja no es vol cansar!

La fada els va dir el seu nom, es deia Huelín. Els va explicar que per motivar un altre cop la seva cama a moure's havien d'anar fins a la font del Mal Pas que hi havia molt a prop del camí de la Ferradura, a la zona de muntanya que els quedava a prop de casa seva, al Maresme.

—Però has de tenir en compte que hauràs de trobar la manera d'enredar la teva cama per fer-la caminar. Sinó, no hi podràs arribar mai a la font del Mal Pas! —va dir la Huelín abans de desaparèixer pel bassal d'on havia sortit.



Dit i fet! L'endemà al matí, l'Abril i la seva família es van preparar les motxilles per anar a fer una bona excursió. Van acostar-se amb el cotxe fins a la cadena del Tintorer i des d'allà van començar a caminar. Al principi, la cama no es volia moure i el pare de l'Abril i l'Àlex va tenir una idea.

—Per què no li cantem una cançó? Segur que es distraurà i podrem anar avançant!

I així van començar a cantar-li tots quatre: «Cama, cama, ben mandroseta, vine a caminar i podràs menjar!». Contra tota esperança, va funcionar! Sentien la veueta de la cama que es queixava, deia que tenia gana, son i que estava cansada. Cada cop que cantaven aquesta cançó la cama rondinava, però, mentre ho feia, no s'adonava que l'Abril l'anava movent i de mica en mica caminava.

Tot el camí miraven de fer tota mena de coses per distraure la cama: l'Àlex feia pessigolles a la cama; la mare li deia acudits; l'Abril li explicava endevinalles i el pare s'inventava cançons. Al cap de molta estona enredant la cama, van arribar a la font del Mal Pas! Estaven convençuts que a la font hi trobarien alguna mena d'aigua màgica que faria que la cama de l'Abril deixés de queixar-se. Per això va ser una gran sorpresa arribar al lloc i veure que a la font no hi havia aigua! Van estar mirant una bona estona si hi havia algun botó per engegar-la i l'Àlex en va trobar un, estava molt amagat entre unes plantes al darrere de la font.

—Veniu! He trobat una cosa que potser ens pot ajudar —va dir.



Tots van córrer per veure el botó i l'Abril, sense pensar-ho dues vegades, el va prémer! Sorprenentment, va aparèixer un holograma que sortia de la font del Mal Pas. Era un vídeo projectat a l'aire on hi apareixia la fada Huelín.

—Benvinguts a la font del Mal Pas! —deia la fada—. Si heu arribat fins aquí és perquè heu fet una de les coses més difícils: enredar la cama per arribar fins a la font. Enhorabona! Malgrat tot, sento dir-vos que amb això no n'hi ha prou! Ara toca enredar-la una mica més, perquè, per activar el raig d'aigua de la font, heu de fer-ho des de dalt del cim del Montalt! És molt important que no porteu a coll l'Abril! Ho ha de fer tot per ella mateixa, sinó, per molt que arribeu al Montalt, la font del Mal Pas no s'activarà mai! Ah! I un últim consell: mireu amb atenció i escolteu bé tot allò que us trobareu al llarg del camí. Si tot va bé, ho acabareu necessitant.

I l'holograma va desaparèixer.

Estaven força desanimats perquè no s'imaginaven pas que els tocava seguir caminant, però la fada havia estat molt clara i l'Abril tenia moltes ganes que la cama caminés. Per tant, sense rumiar-s'ho gaire, de seguida es van posar en marxa en direcció al cim del Montalt.



El camí cada cop era més carregós. La cama no volia caminar i seguien pensant en coses per enredar-la. En alguns moments, l'Abril demanava als seus pares que la portessin a coll, però, amb això, la fada Huelín havia sigut molt clara: ho havia de fer tot ella sola.

Mentre pujaven cap al Montalt, es fascinaven amb les vistes espectaculars del mar. Vivien tan a prop d'aquell lloc tan bonic... Com és que no hi havien anat mai? Al cap de poca estona, entraven en un bosc ple d'alzines i roques cobertes de molsa, s'hi respirava màgia i una calma molt especial. Els pares de l'Àlex i l'Abril n'havien sentit a parlar, però mai havien tingut ocasió de veure els nans de les alzines. Van quedar molt sorpresos de veure'ls! Feia tant temps que ningú els veia, que es pensaven que no existien. Eren éssers molt petits i, en aquells alzinars, n'hi havia moltíssims! Corrien i s'enfilaven als arbres mentre reien. A l'Abril i a l'Àlex se'ls va enganxar el riure i, al cap d'una estona, als seus pares també. De tant en tant, havien de parar per agafar aire! El més curiós del cas era que la cama també reia sense parar i tot el tram dels alzinars el van poder fer sense massa problemes.

Després dels alzinars, van començar a veure roures i, per sorpresa de tots, van aparèixer els nans dels roures! Se'n van adonar perquè l'Àlex va exclamar:

—Mireu! Un homenet descansant dalt d'un roure!

N'hi havia per tot arreu! Eren tan afortunats...! Veure nans era difícil, però veure els de les alzines i dels roures el mateix dia era del tot impensable! Els nans dels roures eren molt mandrosos i els agradava descansar. També cantaven, però ho feien sempre amb cançons tranquil·les que feien venir son. I justament aquella música tranquil·la cantada per aquells nans tan curiosos els va fer venir ganes de descansar. L'Abril estava fent un gran esforç: això d'estar tota l'estona inventant jocs per distreure la cama era d'allò més esgotador!



Un cop asseguts, mentre menjaven l'entrepà, se'ls va acostar un dels nans:

—Hola!

—Hola! —va contestar l'Àlex.

—Què feu per aquí?

—Anem cap al cim del Montalt! —va dir l'Abril—. Com és que t'acostes a parlar amb nosaltres?

—És que la meva feina és vigilar qui entra al bosc màgic dels castanyers. Són arbres mil·lenaris que tenen una gran saviesa i, si no s'hi va amb bones intencions, el bosc dels castanyers és impossible de trobar. M'ha dit la Huelín que necessiteu passar per aquest bosc per arribar al Montalt.

—Sí —va dir el pare de l'Abril—. La seva cama no vol caminar i necessitem activar l'aigua de la font del Mal Pas.

—Mmm... —va rumiar el nan—. És cert que, si voleu activar el mecanisme de la font, necessiteu passar pel bosc màgic dels castanyers.

Per un moment, se'l veia capficat, i es van pensar que el nan no els deixaria passar, però de seguida va deixar escapar una rialla per sota el nas.

—Ui! No us espanteu! Des del primer moment he vist que teniu bones intencions. Seguiu recte i d'aquí poca estona veureu els primers castanyers!



I així va ser com van aconseguir el permís per seguir endavant i passar pel bosc dels castanyers, un bosc secret que és impossible de veure si no hi vas de part d'una fada. L'entrada era preciosa! Hi havia roures que s'entrelaçaven formant un arc, com donant pas a un bosc ple d'arbres mil·lenaris. Van passar per l'arc i es van quedar tots quatre ben bocabadats! I va ser això el que va fer que la cama de l'Abril es quedés parada de cop.

—Ohhh! —se sentia la veu llunyana de la cama—. Ara no vull caminar més. Em vull quedar aquí, mirant aquest bosc toot el dia...

I tots van estar d'acord amb la cama i es van asseure en silenci. Sentien unes veus que xiuxiuejaven entre elles. Resulta que eren els castanyers!

—Ei! Que ho sentiu? —va dir l'Àlex.

—El què? —li va contestar l'Abril.

—Doncs unes veus?

—Jo només sento la meva cama que no es vol moure gens.

—No, no! No és la teva cama. Són uns xiuxiuejos.

Eren els castanyers que parlaven entre ells. Explicaven coses molt antigues, coses mil·lenàries. Parlaven d'aquells boscos on hi havien passat moltes coses al llarg de la història: hi havien viscut persones, se n'hi havien amagat moltíssimes més i hi havia hagut batalles o colles d'amics anant-hi a passar tardes per jugar-hi. Va ser curiós perquè un dels arbres també parlava de llocs llunyans, de castanyers que vivien molt lluny i que tenien panxes en lloc de dits, o de boscos plens d'animals salvatges en illes petites.



L'Àlex es va posar a escoltar-los i va sentir que deien que l'aigua de la font del Mal Pas, que anava per sota terra, era de les preferides dels castanyers. Es va acostar cap a un d'ells i li va preguntar:

—Com és que us agrada tant aquesta aigua?

L'arbre es va posar a plorar. Es veu que aquesta aigua només baixava quan algú l'activava des de dalt del cim del Montalt i feia anys que ningú no ho aconseguia.

—Amb el que m'agrada...! —va afegir el castanyer entre sanglotada i sanglotada.

L'Àlex li va explicar que ells hi anaven i l'arbre mil·lenari els va animar a aconseguir-ho.

—N'hi ha molts que han passat per aquí per activar l'aigua, però no tots són capaços de fer-ho. No tinc ni idea del que passa quan arriben a dalt, però aquells que ens escolten tenen més possibilitats d'aconseguir activar la font. Espero que ho aconseguiu. Tinc moltes ganes de tornar a beure aigua de la font del Mal Pas! —i es va emocionar i va tornar a arrencar el seu plor.

En deixar enrere el bosc dels castanyers, es van trobar un rierol. Va ser molt estrany perquè, en el moment de creuar-lo, va desaparèixer i van sentir la veu dels castanyers cada cop més llunyana. Els va semblar sentir alguna cosa com... «Que tingueu sort!».



Quan es van tornar a situar, es trobaven en un encreuament de camins on van veure al seu davant una roca. Tenia una marca en forma de ferradura al cantó. L'Abril, sense saber per què, es va sentir atreta per aquell senyal i no podia deixar de pensar en els castanyers, que els acabaven de desitjar que tinguessin sort.

—Mama, la ferradura... Oi que significa sort?

—Sí, per?

I ho va veure clar. Va tocar aquella ferradura impresa a la pedra i d'allà van sortir volant una pila de papallones. Sorprenentment, va ser la cama que no volia caminar la que va fer un esforç enorme per perseguir aquelles papallones que els van conduir a l'inici d'un corriol. Es van desaminar una mica quan van veure que pujava moltíssim, però aquells arbres que hi havia allà els animaven i, després de molta estona, van arribar al cim del Montalt!

—Ja som aquí! —i van saltar d'alegria, però encara els faltava una prova per superar.

A dalt del cim, hi havia una piona amb un botó de ferro. El pare dels nens els deia que allò no podia ser, que era un vèrtex geodèsic que indicava que allò era un cim. L'Àlex no li va fer cas i va prémer ben fort aquell botó. Dalt d'aquella piona va tornar a aparèixer la fada Huelín.

—Benvinguts! En primer lloc, us he de felicitar a tots. Heu fet un gran camí per arribar fins aquí. Heu ajudat molt a la cama i tu, Abril, has fet un esforç molt gran. Us felicito! Tanmateix, és important que hàgiu après alguna cosa mentre veníeu fins aquí. Només aquells que saben gaudir del viatge es mereixen poder activar el botó de la font del Mal Pas. Així que, si heu parat atenció a tot el que heu vist, us he preparat un joc molt senzill.



Els va ensenyar quatre fulles diferents. Una era petita amb vores molt punxegudes, l'altra era una mica més gran amb les vores més arrodonides, la tercera fulla estava feta d'altres fulles, semblava una mà, i la quarta era molt semblant però les fulles semblaven tenir panxa.

—M'heu de dir quina d'aquestes quatre fulles és una fulla d'alzina.

Tots quatre ho van tenir molt clar i van agafar la fulla amb punxes a les vores i li van donar.

—Ara m'heu de dir quina és la de roure.

Això també va ser molt fàcil! Així que van agafar la fulla amb les vores arrodonides i també li van donar. La Huelín no deia ni sí ni no, però ells sabien que ho havien fet bé.

—Per acabar, m'heu de dir quina és la fulla de castanyer.

L'Abril va anar decidida cap a la fulla que li semblava, però, quan va veure les dues que quedaven de ben a prop, no ho va tenir tan clar. Una de les dues tenia diferents fulles, com si fos una mà. D'entrada, semblava la de castanyer, però l'altra, potser també ho era. Dubtava perquè aquelles fulles tenien una mena de panxa. Es va posar molt nerviosa perquè d'aquella resposta depenia la possibilitat de tornar a tenir una cama normal. Va agafar les dues fulles i va anar cap a la seva família. Tots es van posar a suar perquè ningú no ho tenia del tot clar. Va ser llavors quan la mare va recordar que un dels castanyers els havia cridat l'atenció perquè parlava de llocs llunyans on els castanyers tenien panxes en lloc de dits. Llavors, van triar la fulla més primeta i li van donar a la fada Huelín.



Al moment, es va obrir la piona del cim del Montalt i va aparèixer un mecanisme amb un botó per encendre l'aigua de la font del Mal Pas! El van prémer i una pila d'arbres van apartar-se deixant entreveure un corriol que quedava molt ben amagat. La fada els va dir que, seguint aquell corriol, hi arribarien ràpidament.

Es van posar molt contents i van baixar corrents fins a la font del Mal Pas! N'estaven tant de contents que cap d'ells es va parar a pensar que la cama de l'Abril no s'havia queixat ni una sola vegada per baixar! Quan van arribar a la font, hi sortia molta aigua i s'hi van banyar tots! Van poder parlar amb les seves cames i els seus braços. Van decidir que sempre acotiarrien totes les parts del seu cos i intentarien estar al més actius possible per no tornar-se ganduls!

La cama de l'Abril li va dir que ja no volia ser mai més una cama gandula, que havia estat genial tota l'aventura que havien passat i que tenia ganes de viure'n moltes més. Mentre s'eixugaven, es van quedar en silenci i es van adonar que des de la font se sentien unes veus. Van parar l'orella i van comprendre que eren els castanyers que cantaven la mar de contents perquè, després de molts anys, algú havia tornat a fer funcionar la font del Mal Pas.



Georgina Dalmau Sanleandro va néixer al 1983 a Sant Andreu de Llavaneres, és Llicenciada en Sociologia, Investigació de Mercats i Postgraduada en Investigació Social i actualment treballa en la seva pròpia empresa, dedicada al Màrqueting Digital.

Des de ben petita, amb la seva família anaven a fer excursions i a jugar als boscos propers i té una gran estima a tota la zona. Considera que és fonamental conèixer l'entorn per protegir-lo i estimar-lo.

La inspiració per aquesta història ha estat la seva família, en Jordi Mont i en especial els seus fills Abril i Àlex, amb qui gaudeix fent caminades i descobrint racons i indrets especials arreu on van.

Jordi Mont Alsina va néixer al 1982 a Sant Vicenç de Montalt, és enginyer i actualment treballa a l'empresa que comparteix amb la Georgina, la seva dona, fent desenvolupament web.

Des de sempre en Jordi ha gaudit dibuixant i pintant miniatures i maquetes. Li agrada córrer per la muntanya i passejar amb la seva família, amb qui fan moltíssimes sortides. Intenta inculcar als seus el respecte per la natura i la importància de l'actitud positiva.

Ha gaudit de valent llegint la història de la Georgina i posant-li imatges tot pensant en els seus fills.



Quan un adult explica un conte a un infant, tots dos en surten beneficiats, ja que a més d'enfortir els llaços d'afecte, els contes ajuden els nens a vèncer els seus propis temors i a reconèixer les seves habilitats. Així mateix, quan dediquem una estona als nostres fills llegint-los un conte, fem que se sentin especials.

Fragment de la presentació de l'alcalde Víctor Llasera i Alsina



Amb el suport de la Diputació de Barcelona:

